

Hüzündür Sermayesi Şiirlerin Ve de Aşkın Hicri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Nisan 2023

Nisan'ın nidaları ve cebimde saklı çekinceler
Hayatı yarladığının da damgası
Sözcükler ve mevsim
Hayat ve evren, yaşanılabilir bir resim
Karelerde saklı gülümsemeler
Göğün yağmalandığı her sağanak
Rahmetin tecellisi dur durak
Bilmeden yağın sonsuzluğa odaklı kaynak
Renklerin ambarı
Mevsimin sağalttığı kadar acıları
Bahar dün de bu gün de içimde saklı

Bir düş'ün perde arkası oysaki kıyamda saklıyım: yalnızlığı rotasına sadık en ihtişamlı mevsim ilkbahar tadındayım.

Sözcüklerse rövanşı kaderin: sağalttığım kadar acıları yalanım varsa namerdim.

Süklüm püklüm geceler, hecelediğim aşkın hicreti kaybolmanın da ta kendisi şiirler.

Salınımı ömrün ve beynamaz bir esinti sökün eden...

Hareler, ah, hilal kaşlı dilber bir mıntıkaya bir de mantığa sığmak bilmedi aşk rengi solgun sözcükleri yorgun kalbin attığı her karede saklı ömrün perçemi her karede saklı ölümün çağrısı göz açıp kapayana kadar geçti ya ömür geçti ya kendinden şair hazan ertesi düşüp de yola başına buyruk sevmenin verdiği hazla...

İçime sokulası bir nefes bir heves.

İçimden firar eden batık güneş.

İçtimada şair iç geçiren sözcüklere meftun:

Aşına olansa kaderin sesinde saklı o ç/ağrı bilinmedik bir minvalde körüklü adeta duygular.

Hicabı dünün haznesinde yangın ömrün.

Hicvi ansızın nükseder ne de olsa ağlanacak halimize güleriz derinde saklı bir yara iken yalnızlık, hecelerde ve şiirlerde üreriz.

Hüznün değil asla geniş meşrebi.

Hüzün, kanıksanası bir reçete babında tekleyen yüreğin ayak sesi saklı yazılan her şiirde ve şairin ruhunun perde arkası ve kalemin mizacı ne de olsa her ölüm erken, diyen şairin güftesinde soluklanan bir hikâye gibi ardı arkası kesilmez yalnızlığın sonlanmak da bilmez ne nazı ne niyazı.

Hükmeden Rahman.

Hüzünlenen beşer.

Yorgun kıtalar aşılması yangında kurtarılacak olansa sadece şairin mahlası...

Ah, ekinler biçilen.

Ah, hazan ve hüzün aralıksız güdülen.

Ah, yanlışlarımın götürdüğü tüm doğrular hatta heba edilesi hayat radarına takılı bakışlarım, aşkın da şah damarından yakın olanı nakşeden ve nükseden bir çağrı Rabbin kol kanat gerdığı her anda saklı şairin tek ilacı sadece niyazı bazen nidalar sökün eden bazen sessizlik bürüdükçe gözünü acıdan başını kaldırmasa bile o çağrı o çığlık elbet kalemin nazarında teklese de yürek takvası şiir ve tesellisi sadece umutta saklı.

Şimdi bir pencerede.

Yarınsa kubbede.

Mazinin bir sunumu iken her anı...

Devasa rahmetin tek tanığı İlahi Varlığı duyumsamak sadece Rabbinden istemek ve tevekkül yüklü doğasından firar eden bir duygudan başını alamazken şiirdir şairin tek gıdası tek çağrı tek hikmet ve nimet...

Tebessüm ehli bir güneş, solgun çehresinde eşlik eden her yaş, yası ve acı bürüdü bir kere dünü ve semiren duyguların tekbir getirdiğı elde olmadan sevmek gibi muhteşem bir dürtü olsa olsa tek çare esen rüzgârın salınımında sonsuzluğun sarktığı pencere pervazında ansızın seken bir kuş gibi şair hissederken kendini sevgi ambarında elbet ruhundan dökülen her duygu insanlığın özü ve sevdası sonsuzluğa odaklı bir yankı bir makam bir resim bir veda belki de...

Ölümsüzlüğe nazire eden bir yeti adeta kalemin ucundan dökülen binlerce hecedir çığılığı şairin çemkiren iblisin şerrine lanet okuduğı kadar elbet nefesine de hâkimdir şair ve kalemi...

Ah, nazenin yüreğim.

Ah, sevdam.

Ah, bekam nasıl ki umut ve hayallerimle örülü bir cennete adım atmanın da meali ve resmettikçe ömrü hecelerken hüznü göğşe takılı tek bakışı kuş bakışı seyrettiğı kadar yeryüzünü göğün saltanatını sadece kuşlar sürmez ve şair her öldüğünde tekbir getirir; her doğduğunda şiirle ve kalemi ile ve nazı ile nasıl da içtenlikle şükreder.

Günün sarkacı mı?

Yoksa Rabbin himayesinde görmezden geldiği acıları mı?

Elbet sabrı da şükürü de mucizeleri de sunar Rabbi ve şair sınıdığı kadar hamt eder.

Kalemin izinde.

Yüreğince gizinde saklı her dua her teselli tesiri bitimsiz bir reçete gibi kaç vakitse günde içine çektiği tek nefeste koca dünyayı sırtlar da ağırmaz beli ve taşır omzunda devasa evreni en azından bilmekle yaşamak arasında kurduğu bağ ile elbet taşıyamayacağı yükü vermez yüce Huda.

Bir bukle.

Bir huzme.

Bir de hüznüdür serveti kalemin ve de sermayesi şiirlerinin ve aşkın hicrinde doğar ve yaşar ve ölür ve kalemi her eline aldığı anda rutin addedilen ömrü defalarca yaşar bitimsiz bir coşkuyla da kutsanmışken kalemi rica üzerine yazmaz şair ve odur rükû eden Rabbine ve odur rücu eden kendine:

Kiblesinde duyguların telaffuz ettiğiinden öte tebessümler eker kâğıda kalemin nezdinde ve yağan kardan nasiplenir hani birbirine değmeden yeryüzüne inen ve işte şairin de kaleminden tek tek dökülür kelimeler ve her biri ayrı dünyalara denk düşer ve şair yaşadığı dünyayı ve acılarını sağaltır kıvanç bilir hüznü ve şerh düşer döngüye ve raks eder kalemi sağdıcı olduğu kadar solunda saklı aşk dolu dünyası ve hülyaları ve hayalleri ve sözcükleri...

Her biri adeta çocuğudur şairin oysaki şair yalnızdır ve yalnızlığını sonlandırır bu duyguların eşliğinde ııldar gözleri ve haşmetli duygularla örülü yüreğinden bir bir sökün eder heceler ne de olsa aşktır şairin dünyası ve şahikası kalemdir kalender addedilense yüreğidir her sevgide her yeni günde çoğalan ve çoğaltan tek kişilik dünyasını kalemin nezdinde de büyür ve büyür tutkusu ve umudu ve tutulan nutku şiirlerle gelir dile.

Şair gelse de göze.

Şairin şiarı mademki sevgi ve iman gücü en çok da uçuşan eteklerinde saklıdır heceler dökülen bir bir döktüğü yaşın da bir adım sonrası iken umudun çağrısında saklı fısıltısının bir çığığa döndüğü...